

SANT JORDI 2014

PRIMERS PREMIS

EN LLENGUA CATALANA

Paula Àvila Llorens

3r ESO

1r PREMI DE POESIA

2N CICLE ESO

COM UN LLIBRE

La vida és com un llibre gegant,
que de mica en mica, s'ha d'anar acabant.

Ple d'històries d'amor,
d'aventures o de terror.

Capítols llargs,
en què ajuda has de demanar.

Capítols curs,
que passen tan ràpid
que ja només et queda el gust,

el gust d'aquelles bones paraules,
d'aquella bona gent,
d'aquelles bones històries,
que potser ja formen part del firmament.

Capítols sense sentit,
on et passes tota la nit,
donant voltes al llit.

Capítols divertits,
que t'evoquen al record
de quan eres petit,
d'aquells berenars amb els amics,

i d'aquells jocs sense sentit.

Un llibre ple de paraules difícils,
que has d'aguantar,
o, simplement,
només has d'investigar,
per saber-les degustar.

Potser durant el llarg camí,
que hom farà,
moltes frases complicades trobaràs,
i simplement demanant ajuda
o tan sols pensant,
en un moment se solucionaran.

Algunes frases que no encaixaran,
o d'altres que per sempre
a la teva ment perduraran.
Durant aquest viatge
aprendràs moltes coses
que el teu camí canviaran,
que la teva ment ompliran,
que el teu pas marcaran.

I ja arribant a les pàgines finals,
trobes paraules elegants,
per passar la nit en companyia,
per donar-te una alegria.

Ja arribant al final
molts noms trobaràs,
que per sempre
amb ells podràs comptar.

I quan el llibre s'ha acabat,
a les teves mans el mantens,
mirant el firmament,
amb aquest gustet,
aquest punt de satisfacció
que tens a l'acabar,
i que et fa semblar, ser i estar,
la persona més important,
la persona més meravellosa
la més genial.

Anna Panisello
Espinagosa

3r ESO

1r PREMI DE PROSA

2N CICLE ESO

AL NOSTRE BANC

-Àvia, àvia, explica'm una d'aquelles històries teves, aquelles tan antigues de la teva època.

-Tenir nétes per això... Bé, doncs, quina et puc explicar...? Ah! Ja ho tinc, però promete'm que no l'explicaràs a ningú.

Aquesta història és de fa uns 60 anys al barri gòtic de Barcelona, un barri molt maco per viure-hi, però la veritat és que, quan era jove, em feia una mica de por. I sobretot de nena. Aquelles esglésies tan grans i fosques em posaven els pèls de punta. Vivíem en una caseta molt maca. La gent la coneixia com "la caseta de les flors", perquè sempre tenia flors de tots els colors als balcons. Al costat de la casa hi havia l'ofici dels meus pares; eren sastres, i la veritat és que ho feien la mar de bé.

Jo tenia quinze anys quan aquesta història va succeir. El dissabte 15 d'agost de l'any 1935 era un dia calorós i vaig decidir sortir de casa perquè em moria de calor. Vaig anar a fer un tomb pel meu barri i, encara que el tenia molt conegut, m'agradava descobrir-hi coses noves. Vaig arribar fins la catedral, hi vaig entrar i em vaig asseure al primer banc que vaig veure per descansar. De cop i volta va aparèixer un noi jove, maco i esvelt, el qual no em va desagradar, i es va asseure al meu costat, al mateix banc que jo. Vaig fer com si res i vaig seguir pensant en les meves coses. Llavors, ell em va preguntar si era del barri.

Vaig fer un somriure afirmant-ho. I com si res, vam començar a xerrar els dos de la nostra vida aquell 15 d'agost a les cinc de la tarda. Vam quedar per l'endemà. I durant molts dies era el mateix. Tots els dies a les cinc de la tarda en aquell banc de la catedral. Era tan maco... a mi m'agradava molt aquest noi, era atent, simpàtic i, sobretot, era el millor noi que havia conegut. Ens vam fer tan amics que va arribar a ser el meu millor amic. Necessitava veure'l cada dia. No m'imaginava que... uns mesos més tard arribaria la Guerra Civil. Ens vam dir mútuament que, passés el que passés, ens veuríem cada dia.

La meva família quan va veure la situació a Barcelona va decidir marxar a França per salvar la nostra vida, ja que allà teníem família. Jo no volia marxar perquè estimava a aquell noi i no el volia deixar pensant que volia fugir d'ell. Però no tenia més alternativa que marxar de Barcelona. No li vaig poder dir que marxàvem. Tot el temps a França va ser molt desanimador. No deixava de pensar en ell i en què pensaria de mi. Va passar molt de temps fins que vam aconseguir tornar a Barcelona. El primer que vaig fer a l'arribar a casa va ser anar a la catedral a buscar al meu estimat a les cinc en punt de la tarda. A l'arribar al nostre banc, vaig veure al terra un sobre arrugat, brut de trepitjades i amb taques d'humitat. Al sobre hi havia escrit: *Per a la meva Roseta*. Així em deia ell. Vaig agafar el sobre, el vaig obrir i vaig començar a llegir:

"Estimada Roseta,

Sé que aquesta guerra ens ha canviat a tots, però no m'imaginava que a tu tant com per ignorar-me. He vingut tots els dies a trobar-te i no hi eres. Jo t'estimo i pensava que tu a mi també, però ara no sé què pensar. Ets la dona de la meva vida i espero que tot sigui un malentès Ara me n'he d'anar, però segur que

torno. Espero que quan torni, m'esperis amb els braços ben oberts al nostre banc i em puguis respondre a una pregunta que et vull fer.

T'estimo amor meu.”

- I què va passar, àvia?

- No el vaig tornar a veure mai més. Vaig anar fins a casa seva per trobar-lo i tampoc no hi era. Cada dia, a les cinc de la tarda, jo anava al banc a esperar-lo, però mai venia. I no vaig perdre l'esperança ni l'he perdut. Això no ho diguis a ningú, però segueixo anant a les cinc de la tarda a la catedral tots els dies i m'assec al banc amb l'esperança que torni a aparèixer. Molts pensen que vaig a la catedral per creences religioses, però en realitat és per retrobar-me amb l'amor de la meva vida.

Laia Garcia Adell

1r de Batxillerat

1r PREMI DE POESIA

BATXILLERAT

QUI SÓC?

Sóc mar

S'apropa a mi l'onada més fascinant del mar, no tinc temps per fugir!

La respiració s'atura mentre m'arrossega dins seu amb força,

blava i pura m'acarona l'aigua que em fa flotar sense poder aturar-me.

Tremolo de fred dins seu, el mareig em lliga la cintura, no me'n puc sortir!

No tinc escapatòria, sóc presa del seu cristal·lí somriure, dansem amb
concordança.

Estimo son perfum i estimo son tacte, deixaré sa bromera despullar-me.

Somric juganera sense pensar on em trobo i em capbusso dins de son aroma.

Besada rere onada em fas més seua, què jo sóc sense ell, l'Edèn sense poma.

Sóc cel

Ploma que es desploma lentament al terra,

es deixa portar per l'aire, petita màgia que cau damunt les meves galtes.

Estimada viatgera que emprèn el vol amb alegria, dansant amb un compàs de
tres temps.

Vals que no arriba mai a jeure, volàtil carícia que em fa somiadora i em cega,
ara vaig a les palpentes.

Sóc música

Quan el silenci es desperta, meua feina consisteix a fer-lo dormir.

Llisco per cada línia del pentagrama, de Do a Do, de Re a Mi.

Dirigeixo la diligència de sons, premo de les cordes i cada tibada origina un
sospir.

Música que enfolleix cada punt de la meva pell,
Ferma simfonia que de mi s'apodera i em posa l'anell.

Sóc tu

Deliri, demència i bogeria, m'has fet teua i ara per tu embogeixo.
Sensibilitat que em besa el cor, núvols que fan que pugui veure't des d'amunt.
Hialí múscul que subtilment batega, vagis on vagis, et segueixo.
Freda m'has conegut i càlida m'has vestit, la tendresa s'enrosca per l'estómac
i recorre artèria per artèria fins arribar al cervell monomaniac.
Dorm teua la boca sota els llargs filaments de la catifa roja,
dorm innocent la teua intel·ligència, i ton somriure es despulla.
Acaricia el teu nas les meves parpelles, i les pestanyes juguen a fer-te
pessigolles.
El meu cabell entremaliat atrapa les teves mans i les empresona.
Tristesa quan te'n vas i l'Amor captiu dins de petits cofres,
que obres amb voluntat i estima;
mons secrets son teus
Com teua és aquesta rima.

Clara Navarro Cardona

1r de Batxillerat

1r PREMI DE PROSA

BATXILLERAT

JO

Hola,

Suposo que ara m'hauria de presentar, si no, seré un anònim, algú de qui no podreu determinar com es diu, si és noi o noia, nen o adult, alt o baix, gras o prim, guapo o lleig, llest o curt de gambals... De qui amb prou feines en sabreu res, en definitiva. Res més que el que a mi em doni la gana explicar-vos, que podria ser qualsevol cosa.

Fins i tot us podria explicar que sóc un astronauta que es va establir a Júpiter i es va casar amb una extraterrestre, i alguns de vosaltres encara seríeu capaços de creure-us-ho.

Segurament ara mateix us estigueu veient obligats a inventar-vos els detalls sobre mi, i acabareu posant-me la veu que soni a la vostra ment mentre llegiu això, o la veu de qui ho estigui llegint en veu alta en aquest precís instant.

Així doncs, em presentaré.

Per començar, estaria bé que sabéssiu que sóc un noi de 12 anys, així que no em poseu veu de vella remugaire.

El meu nom complet és Carles Papers Tinters, i sé que us acaben de semblar estranys els meus cognoms. Si em dic Papers Tinters és perquè diuen que visc al paper i estic fet de tinta. Però jo ja sóc massa gran com per creure'm aquestes bestieses. És clar que jo estic fet de carn i ossos! I us ho podria demostrar encaixant-vos la mà si un dia passeu per aquí. Però com ara mateix

esteu tan còmodes al lloc on esteu asseguts, sé que no us molestareu a venir.

Doncs sabeu què? Tant se me'n dóna!. No us necessito per a res.

...

Bé, potser sí. O no. No en tinc ni idea.

...

Està bé, ho reconec: us necessito. Estic presoner en un lloc molt gran i molt blanc, per també molt avorrit. Mortalment avorrit. Necessito que algú vingui i em porti alguna cosa per poder-me entretenir. Amb una televisió n'hi hauria prou. O un ordinador amb Wi-fi. O una *Play Station*, ja que em feu el favor.

D'acord, si voleu em conformaré amb un llibre.

Però que no sigui una llauna, que jo m'avorreixo, però no tant.

Uix! Em sembla que no hauria d'estar parlant així. Si ella se n'adona, em mata.

Però qui és ella? Això tampoc no us ho puc dir. Seria rebel·lar-se a la meva creadora i no m'ho puc permetre. Però potser ara estigui adormida i no m'escolti. O sí. Qui sap? A vegades tinc la sensació que em llegeix la ment.

Direu que això és impossible, però jo tinc aquesta impressió.

De tant en tant em visita i crea, en el pla blanc on sóc ara, un món completament diferent. Em refereixo a un món amb coses tangibles: hi ha terra, cel, arbres, animals, edificis... Fins i tot hi ha persones de la meva condició! Tot surt de la seva ment i es projecta en el pla, com per art de màgia. Aleshores jo he de d'interpretar el paper que ella m'ha assignat, com si tot fos una gran obra de teatre. Faig això i dic allò i vinc aquí i torno allà i menjo d'allò i bec d'allò altre i faig tot el que ella em mana.

I no m'agrada.

Em fa sentir com una marioneta en mans d'algú que fa i desfà segons la seva voluntat. No sé si m'explico?

Si m'enteneu, ajudeu-me a sortir d'aquí. O almenys porteu-me alguna cosa per distreure'm, perquè el pla en blanc és tan fotudament avorrit...

Però si veniu, aneu amb compte! Que ella no sàpiga que veniu. Crec que sospita com d'inconformista sóc. I només faltaria que, a sobre, algú li digués que el seu personatge inconformista i rebel té tractes amb la gent de l'exterior.

Potser no vindreu. Perquè sou tots com ella. Persones que esclavitzen els seus personatges i els obliguen a prendre part en un relat o un conte (o encara pitjor, una novel·la), l'argument de la qual no sempre els agrada o el paper de la qual a vegades és denigrant. Personatges com jo, que s'anomenen Papers Tinters i que no tenen més remei que adaptar-se a aquesta situació o exposar-se a ésser eliminats o oblidats pels seus creadors. Però jo, que sóc un inconformista, em dirigeixo a vosaltres amb l'esperança que em traieu d'aquí, o que almenys em porteu alguna cosa amb la qual pugui distreure'm i oblidar qui sóc i què sóc.

És que aquí tot pot arribar a ser tan avorridament avorrit...!